

אברהם פרץ הוא בחור עליז - אבל

הבדיחות שלו עולות לפעמים ביקור!

בעיני החומות הבורעות, מאיפה אני אדע שלא תרמה אותי ושלא תברח עם ה-25 לירות בלי לתת לי בחורה? כי הוא היה צעיר פיקח ושנון. הוא לא יתן שיסדרו אותו.

אתה בחור פיקח, ידעתי שתשאל את זה? ענה פרץ, בקול מעורר אמון. אתה צודק שאתה חושד. כבר קרו מיקרים כאלו. אבל אין לך מה לדאוג אתי. זה בסדר גמור. אתה תיתן לי את הכסף, ואני אתן לך סימן. כרטיס ביקור שלי? הוא שלף את הגרוש הדפוק מהכיס שלו, החזיק אותו

שלום. ואם הבחורה היתה משהו ספיישל, הוא היה נעמד מולה, מצויץ ואומר ביראת כבוד: "כל הכבוד!"

פתאום התחשק לו לעשן. אבל לא היו לו סיגריות בכיס. גם לא היה לו כסף. היה לו רק גרוש דפוק ומחוי, שטרקטור או מכש עברו עליו בכביש, והוא, פרץ, מצא אותו, או קיבל במתנה או לא חשוב בעצם מה.

פרץ חיפש פיתרון. פתאום אורו עיניו משמחה. הוא ראה את הפיתרון צועד לידו, תומו, לובש מכנסים מגוהצים ונראה ישר-

ב ח ו ר ה ב ג ר ו ש

חוק בין שתי אצבעותיו, מול עיניו הווה רוח של הצעיר, ואמר לו בחשיבות, כשהוא מדגיש מילה מילה:

"חבר! עם הגרוש הזה אתה יכול להיכנס לכל מקום!"

הבחור השנון תפס מיד כי לפניו עומד אדם שאפשר לסמוך עליו. הוא נתן לפרץ 25 לירות, פרץ נתן לו את הגרוש בתוספת הוראות אחרונות:

"תיגש לרחוב הירקון מספר ... קומה שלישית. תדפוק בדלת. אחת תפתח לך את הדלת. בומבה של פצצה! אין צורך להגיד לה כלום. רק תוציא את הגרוש מהכיס, תר-אה לה אותו והיא תכניס אותך ישר, בלי בעיות, לדירה."

פרץ קרץ לו בבידוד בת שנים, ונעלם חיש קל במורד הרחוב.

★ ★ ★

אשה אחת בחלוק

ליז ושמח רץ הבחור הישר לרחוב הירקון מספר ... ילג שלוש מדי רגות בבת אחת, והגיע לקומה השלישית. הוא דפק בדלת, ואשה בחלוק פתחה לו

לכ. פרץ אוהב אנשים ישרים. הוא ניגש לבחור, כך טוענת המשטרה, ואמר בחיוך נעים:

"תסלח לי שאני מטריד אותך, אבל מי איפה אני מכיר אותך?"

"אני לא יודע", אמר הבחור הישר, "אני לא מכאן. באתי מנצרת. באתי לבקר את החבר שלי."

"זהו זה! קפץ פרץ מרוב שמחה. עכשיו אני זוכר מאיפה אני מכיר אותך. אתה הי-חבר של החבר שלי?"

"אני לא יודע מי החבר שלך", אמר ב-אדישות הבחור מנצרת.

"רגע, רגע, תרגע. אל תכעס", השקיע אותו פרץ, "אני תיכף מסביר לך מי זה החבר שלנו. אפשר לקבל בינתיים סיגריה?" הבחור חיפש את הסיגריות בכיס, ושלף משם בינתיים מיטפתחאף, גפרורים, ארנק, ומצא בסוף את הסיגריות. פרץ קיבל את הסיגריה, קיבל אש, חטף את הארנק עם ארבעים הלירות, אמר תודה רבה, וברח הוא תמיד לובש גלי התעמלות קלות כדי להשיג מהירות. מצחיק, לא?

★ ★ ★

איפה יש בחורה?

ך מציאות פרץ כל פעם בדיחות חד-שות. אבל הבדיחה האחרונה שלו עם הגרוש ברחוב הירקון עלתה לו ביקור. ול-כן הוא יושב היום בבית הסוהר. המשטרה טוענת שזה היה בערך כך:

היה ערב. הכוכבים ניצצו כרום, ורוח קלילה לחשה בצמרות העצים. פרץ טייל שוב ברחוב בן יהודה. הוא ראה בחורות יפות. הצדיע, חיך, והרגיש נהדר.

פתאום הוא ראה בחור ישר ותמים צועד מולו. פרץ אוהב בחורים ישרים. הוא מש-תגע אחריהם. וחץ מזה, הוא בחור חברותי מאוד. הוא רואה בחור ישר ובודד, והוא מרגיש שהוא מוכרח לגשת אליו ולהחליף אתו מילה. פרץ הוא לא פושע. הוא חברותי ורחמן.

הוא ניגש לבחור. זה היה ערבי. פרץ שאל אותו בבידוד כנה:

"אתה מחפש משהו?"

"לא, אני סתם הולך", ענה הבחור. רחמיו של פרץ נכמרו על בחור צעיר שהולך סתם ברחוב. "למה לך ללכת סתם?"

נוף בו פרץ באבהות. גבר כמוך, לא יותר טוב שישכב כמו שצריך עם בחורה יפה? במקום למדוד את הרחובות?"

"איפה יש בחורה?" שאל הערבי בעניין.

"זה לא בעייה", טפח לו פרץ בעליות על הכתף, "יש הרבה בחורות. כמה שאתה רוצה. יש לך 25 לירות?"

הבחור אמר באהה כן, ופרץ הושיט את היד ואמר: "או תן".

"רגע", אמר הערבי, עם ניצוץ של חשד

חשוד פרץ מזנק לעבר הגלם בבית המשפט

מה אני אשם? האנשים טפשים!

חפים אותו לניידת. מה, אסור כבר לצחוק במדינה הזאת, הוא מתפלא?

או, למשל, הוא מסוגל לעקוב אחר שתי בחורות, הצועדות לאורך המדרכה, עד שי-הוא שומע אחת אומרת: "ציפורה, השימלה הזאת איומה". ואו הוא נותן זינוק רחב, מקדים אותן בכמה בלוקים, וכשהן עוברות על פניו הוא נעמד מולן, מחבק ומנשק חוק את ציפורה, ואומר לה בשימחה גלויה, כשי-דמעות התרגשות זולגות על פניו: "ציפ-ורה! רילה! ציפורה! איפה היית כל ה-שנים? מה נשמע? כמה זמן שלא ראינו אחד את השני? מממממ...". ומנשק ומחבק אותה עוד פעם ועוד פעם, עד שהניידת מופיעה.

"כבוד השופט, אני מבקש להתחשב ב-מצבי המיוחד", הוא ביקש פעם, אחרי שי-הורשע, "אני משתגע אחרי בחורות!"

★ ★ ★

כל הבחורות - זונות

מה שבוטעות לפני העניין עם הגרוש הבטיח פרץ לשופט ישראל כרמל שיו-תר הוא לא יעשה דברים מצחיקים. הוא רוצה להיות איש רציני, ודי. הוא יתחיל פרקטיים חדש. הוא יתקן את שיניו, ותראו. הוא ירד לדימונה, גר קצת שם, הסתובב, אכל, ישן, השתזף, ולא עשה שום דבר רע, אבל גם לא שום דבר טוב. הוא לא עשה כלום. יום אחד הוא התגעגע פתאום לת-אביב. עלה לאוטובוס וירד בכיכר מוגרבי.

היה ערב. בחורות יפות עברו, והוא חיך לכולן חיוך רחב, כמו מבר ותיק. כי הדעה של פרץ היא כזאת: "כל הבחורות - ז-נות. כל הזונות - חברות שלי". לבחורות היפות במיוחד הוא היה קורן, מנפנף ל-

כל בגלל גרוש. בגללו אפף הפחד את רחוב הירקון כתל-אביב בחודש האחר-רון. בגללו פחדו האימהות לצאת לבד ל-רחוב בערב. בגללו הסתגרו הילדות בבתי-הבחורות נעלו את הדלתות בשרשרת מי-כפנים. בגללו התאספו גברים וועמים ברחוב הירקון, ונשבעו לנקום את כבוד נשותיהם שחולל. שכמעט חולל.

ובגלל הגרוש הזה יושב היום אברהם פרץ בבית הסוהר.

אברהם פרץ הוא מרוקאי עליו. כולם צוחקים ממנו, והוא צוחק מכולם. צוחק, צוחק, צוחק, וגם כשדוחפים אותו בסוף ל-ניידת, הוא עוד צוחק וצוחק.

החברות שלו הן זונות. החברים שלו - רועי זונות. וכל המכירים שלו - שוטרים. היתה לו אשה, והיא ברחת. יש לו ילדה, וגם היא ברחת עם האשה, אבל זה כבר לא מצחיק ולא שייך לעניין עם הגרוש.

כי העניין עם הגרוש מתחיל בזה שפרץ אוהב תמיד לעשות דברים מצחיקים.

★ ★ ★

סיגריה כוערת בכיס

משל, פעם איש אחד לא רצה לשלם ללידיה של פרץ, אחרי ששכב אתה בחדר-מדרגות ביפו. פרץ צחק, ומרוב צחוק תקע בו סכין בצחוק. מצחיק, לא?

פרץ הוא בן 28, ונראה בן 48. הוא וזיו וקטן כמו ילד בן שמונה. ולכן הוא אוהב, למשל, לשים בצחוק סיגריה בוערת לכיס של מישהו. או לדחוף בנגה רקובה לארנק של בחורה נחמדה. מצחיק, לא? הוא פשוט אוהב להצחיק אנשים. הוא אינו מבין מה המשטרה רוצה ממנו, ולמה אין לה חוש-הומור, ולמה אחרי כל בדיחה דו-

הגרוש הדפוק

בומבה של פצצה תפתח את הדלת...

אותה. לא כל כך יפה כמו שהבטיח לו פרץ, אבל אשה. אשה ממש.

הבחור נעץ בה מבט חודר רבי-משמעות, אחר כך חיך אליה, כמו שמחייכים אנשים שיש להם סוד משותף. היא הביטה בו נד-המת.

"זה בסדר", הוא חיך בצחוק ערמומי, "יש לי גרוש! ובתנפת-ניצחון חדה שלף את הגרוש מהכיס והקריב אותו ישר ל-עיניה. את רואה, אני לא משקר, אני לא משקר אף פעם", הוא ניפנף בגרוש בליצ-

(המשך בעמוד 30)